

Folketingets Miljøudvalg
Christiansborg
1240 København K

J.nr. NST-101-01736

Den 14. maj 2014

Folketingets Miljøudvalg har i brev af 29. april 2014 stillet følgende spørgsmål nr. 349 (alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra udvalget.

Spørgsmål nr. 349 (alm. del):

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 28. april fra Aage Boel m.fl. Ørbæk om placering og afstandskrav for biogasanlæg, jf. MIU alm. Del- bilag 319”

Svar

Jeg har forelagt spørgsmålet for Naturstyrelsen, som har oplyst følgende:

”For et biogasanlæg gælder, som for andre virksomheder, at før anlægget etableres, skal der gennemføres en VVM-proces. I nogle tilfælde er der obligatorisk VVM-pligt, hvorefter der skal udarbejdes en VVM-redegørelse. I andre tilfælde skal der gennemføres en screening, som belyser, hvorvidt anlægget kan medføre væsentlige negative miljøpåvirkninger og dermed er VVM-pligtigt. På baggrund af VVM-redegørelsen eller VVM-screeningen giver myndigheden, som typisk er kommunen, en miljøgodkendelse indeholdende vilkår, som skal sikre, at væsentlige negative miljøpåvirkninger undgås eller reduceres. I den forbindelse indgår også en potentiel påvirkning af omkringboende især med hensyn til lugt- og støjgener.

Der er ikke bindende krav til afstanden mellem et biogasanlæg eller andre virksomheder og beboelse. Der er tale om vejledende afstandskrav, som er skønsmæssigt fastsat og alene udtrykker Miljøstyrelsens anbefalinger af, hvilken afstand, der skønnes at være nødvendig mellem virksomheder og boliger, for at man kan undgå, at boliger påføres væsentlige gener, eller at virksomheden senere kan blive stillet over for nye, større miljøkrav.

Hvor langt der bør være mellem et biogasanlæg og nærmeste beboelse, afhænger af indretningen af det konkrete anlæg og de vilkår, der stilles i miljøgodkendelsen. Det er derfor kommunalbestyrelsens konkrete vurdering af det enkelte biogasanlæg, der afgør, hvor langt denne afstand skal være.

Erfaringer fra eksisterende biogasanlæg, hvor afstanden til nærmeste nabo er mindre end de anbefalede afstandskrav, viser, at det ikke behøver at give anledning til lugtgener, forudsat at anlægget drives hensigtsmæssigt og har effektiv luftrensning.

Aage Boel m.fl. henviser til lovgivningen for vindmøller, hvor der er fastsat en minimumsafstand til beboelse på fire gange møllens højde. Dette krav er alene fastsat ud fra hensynet til møllernes visuelle effekt. Støj m.v. fra vindmøller reguleres ikke efter faste afstandskrav, men ud fra beregninger af om de vejledende grænseværdier kan overholdes for de konkrete møller.

Bindende afstandskrav til minkfarme, som Aage Boel m.fl. ligeledes henviser til, sidestiller minkfarme med andre husdyrbrug. For husdyrbrug gælder både nogle faste afstandskrav og de såkaldte geneafstande, som ved hjælp af lugtmodeller beregnes på grundlag af fastsatte genekriterier for lugt. For biogasanlæg fastsættes der normalt vilkår om lugt i miljøgodkendelsen, som det er op til biogasanlægget at opfylde evt. ved hjælp af lugtrensingsanlæg.”

Det er kommunerne, der har ansvaret for den fysiske planlægning og som udarbejder miljøgodkendelsen af anlæggene, herunder fastsætter vilkår for lugt og fører tilsyn med, om vilkårene overholdes. Det er derfor naturligt, at kommunerne foretager den konkrete vurdering af de nødvendige afstandskrav, som kan variere fra sag til sag. På den baggrund mener jeg ikke, at det vil være hensigtsmæssigt, at staten fastsætter bindende afstandskrav på området.

Kirsten Brosbøl

/

Sven Koefoed-Hansen